

Beste mensen,
Hierbij de overweging voor het feest van de H.Familie.
Het verhaal van deze morgen is Lucas op zijn best. Als iemand van de evangelisten het Oude Testament kent is hij het wel. Zelfs het typische Grieks van het O.T. imiteert hij in de eerste twee hoofdstukken van zijn evangelie! Daarna schrijft hij in het Grieks van zijn tijd. Veel van de andere karakteristieken van het evangelie van Lucas zijn in deze perikoop te vinden:
de Thora, de band met het O.T., het gebed, de H. Geest
de plaats van de vrouw, gelijk aan die van de man etc.
Ik wens je hierbij vast een zalig uiteinde van het jaar en een goed begin.
Alle goeds voor 2015
Hans

FEEST VAN DE H. FAMILIE B

Lucas 2:22-40

Bennekom 2014

Met een paar pennenstreken zet de evangelist Lucas vandaag - vakmanschap is meesterschap - twee bejaarde mensen in ons midden. Een oude vrouw, een profetes, Hanna, en een vermoedelijk ook niet meer zo jonge man, Simeon. Het zijn twee door en door oudtestamentische figuren, door Lucas het Nieuwe Testament binnengesmokkeld.

De man wordt - net als Abraham - beschreven als een Tsaddik, een rechtvaardige, een gerechte.

Volgens de joodse wijsheid zijn er altijd 36 van zulke mensen in leven om de wereld te dragen. Omdat zij er zijn, en zolang zij er zijn, bestaat de wereld voort.

En wat was er zo bijzonder aan de man? Twee dingen, die bijna elkaars tegendeel zijn: hij staat helemaal in de traditie, in de joodse traditie. Hij is zogezegd een conservatieve gelovige en tegelijkertijd leeft hij in de verwachting van iets geheel nieuws, ziet daar zelfs naar uit. Hij staat open voor wat hier en nu van Godswegen verschijnt. In die zin is hij volop een modern mens, een man van zijn tijd.

Ik weet niet, of u wel eens zo'n bejaarde ontmoet hebt: helemaal zich vrij bewegend in het traditionele, zonder verkramping, zonder angst, zich oprecht verheugend over alles wat goed is, ook als het iets nieuws is. Zó zou iedereen ook wel oud willen worden. Maar dat gaat niet vanzelf. Zonder erg nemen je jaren wel toe, maar de spanning, die de traditie en openheid samenbalt, komt alleen door loslaten tot stand - steeds maar weer opnieuw - én door de leiding van je leven uit handen te geven aan Gods Geest.

Wat een groot man die Simeon is, valt me het meest op in zijn lied, waarin hij de bekende woorden zingt: laat nu uw dienstknecht maar gaan in vrede. Of in hedendaags Nederlands: het is goed, ik stem er mee in, dat de wereld verder draait, dat het leven doorgaat, zonder mij.

Het zou de moeite waard zijn, eens te zien in hoeverre jijzelf je dat gebed eigen zou kunnen maken: het is goed, dat de wereld nu verder draait zonder mij.

Hier staat een oudtestamentische figuur - een nieuwe Abraham, ons, christenen, als model door Lucas voorgehouden. Ik verdenk Lucas er toch al van in dit hele verhaal het Oude Testament, met al zijn geestelijke waarden en rijkdom, binnen te hebben gehaald.

Vijf keer wordt uitdrukkelijk de Thora, de wet Gods genoemd, de tempel en de reinheidswetten worden ons onder de aandacht gebracht. Als wilde de evangelist zeggen: beste mensen, medechristenen, weten jullie wel in welke rijke traditie jullie geworteld staan? Is de minachting, die soms uit je toon spreekt, als je het over het Oude Testament hebt, wel terecht? Dat Oude Testament, dat zulke mannen en vrouwen weet voort te brengen, niet ondanks, maar juist dank zij die Wet, de Thora?

En - zoals Lucas zo graag doet - hij zet op gelijke hoogte een vrouw. Een vrouw, die in haar leven alles heeft meegemaakt: een huwelijk, jong weduwe geworden, daarna eindeloos lange eenzame jaren. De woorden van Simeon maakt ook zij zich eigen.

Het lijkt, of ze wat in de schaduw van Simeon blijft, maar dat is maar schijn, veroorzaakt door ons wat vervlakkend kerkelijk jargon. Als je nauwkeurig leest, staat er, dat zij voorgaat (!)... in gebed en dat zij zelfs ook de verkondiging (!) ter hand neemt.

En wat preekt zij dan? Zij spreekt over Gods bevrijding! En daarmee staat ook zij in de grote traditie van het Oude Testament, van Debora, van Ruth, van Hanna, de moeder van Samuël, wier naam zij draagt.

Man en vrouw, bejaard als twee grootouders, die zich buigen over een één maand oude baby. En daar tussenin - wat stil en op de achtergrond - de ouders, die net als Abraham hun Kind beschouwen als een geschenk van de Eeuwige. Met bewondering kijken zij naar de leefwijze en de vroomheid van de generatie vóór hen, verwonderd ook over de toekomst van hun kind.

Drie generaties als voorbeeld en als rolmodel voor ieder van ons in de drie fasen van een mensenleven: de kinderjaren, de jaren van je vruchtbaar en werkzaam leven, de dagen van je ouderdom.

Niemand in dit tafereel is verstard of verkrampt. Er is bruisende vitaliteit, ook al zijn woorden als val, dood, zwaard, tegenspraak, woorden die óók gehoord worden... toch overheersen woorden als: licht, bevrijding, opstanding, glorie, toewijden, wijsheid, opgroeien, sterk worden, genade. Het zijn evenzoveel uitingen van hoop, die ons hier - diep - uit de joodse traditie worden aangereikt.

Wij zijn vandaag - ieder van ons - Simeon of Anna, die het kind in onze armen, in ons leven mogen ontvangen. En luister dan eens welke woorden er - geleid door Gods heilige Geest - bij jou opwellen in je hart.

Geve God,
dat ook onze woorden
uitingen zijn van hoop en verwachting,
van geloof, van hoop en van liefde...